

Autor: Pentti Linkola

*Překlad článku Pentti Linkoly, který vyšel 26. září 2001 ve finském časopise *Elonkehä* (*Biosféra*)*

V září 2001 zničila unesená letadla dvě výškové budovy Světového obchodního centra v New Yorku a část Pentagonu, sídlo Ministerstva obrany Spojených států amerických. Tento incident měl malý dopad na lidstvo jako takové, přesto však vyvolal ve světě obrovskou odezvu. Překrmené západní země, dusící se marnotratnou spotřebou, zažily stejný šok, paniku a chaos, který zasáhl Spojené státy. V důsledku těchto reakcí se útok stal skutečně významným. Avšak přehnaná tvrzení jako např. „svět ztratil svůj směr“ a „svět už nikdy nebude to, co býval“ nejsou nic jiného, než nesmysly. Hysterie se dokonce rozšířila až do Finska: vycházely články, nasáklé krvavým fanatismem, záplava květin se snesla na americkou ambasádu a dokonce finská vláda nabídla Spojeným státům nouzovou pomoc.

Nikdy předtím nevyvolaly cizí ztráty na životech větší sympatie, nikdy předtím nebylo věnováno tolik pozornosti trpícím rodinám. A přesto, soudě pouze podle počtu obětí, tento incident znamená jen málo více, než obyčejná rvačka ve srovnání s dalšími událostmi v nedávné historii lidstva. Státisíce civilistů zemřely při bombardování Drážďan a Hamburku, masy lidí také v Londýně, neřku-li ztráty v Hirošimě a Nagasaki. V Leningradě zemřel milion lidí na následky leteckého bombardování, dělostřeleckého ostřelování a hladu. Nebo, přemýšleje o nedávnějších konfliktech, kde jsou smuteční vlajky za Groznyj, Bagdád a Kosovo?

Zmatený národ se nemůže dopočítat konečného počtu obětí v New Yorku. Nicméně z toho, co jsem zachytil, zemřelo jen pár tisíc lidí.

Ti, kdo zemřeli v důsledku útoku, ale nebyli prostí lidé: byli to Američané; a ne jen tak obyčejní Američané, ale kněží a kněžky nejvyššího Boha tohoto věku: Dolaru. Cestující vnitrostátních letů nejsou rovněž validním vzorkem humanity, nýbrž bohaté, časově zaneprázdněné, životní prostředí a svět ničící části lidstva.

Síla a vliv peněz a moci, která je zjevná všude, včetně způsobu, jakým vlády podlézaly Spojeným státům ve snaze dokázat jejich přátelství, je téměř nepochopitelná. Zabralo to dny, než bylo něco jiného, než lidská zloba a nenávist bláznů, prezentováno našimi médii jako možná příčina incidentu – a toto vysvětlení stále patří mezi nejoblíbenější.

Ve skutečnosti jsou Spojené státy nejkolosalněji agresivním impériem ve světové historii: počet amerických vojenských základen po celém světě je prostě ohromující. Prostřednictvím svých základen šíří Spojené státy svůj ekonomický a kulturní vliv skrze hanění, zotročování a umlčování jiných. Na všech kontinentech financují a vyzbrojují vlády a guerillová hnutí, které favorizují, často však měnící strany. Spojené státy využívají komanda smrti k odstraňování disidentů a vedou války, kdy se jim to hodí. Tu a tam, jako připomínku, bombardují starobylý a hrdý Irák. Spojené státy jsou nejpodlejší darebácký stát všech dob. Každý, kdo má povědomí o světovém dění si může jednoduše představit, jak obrovská nenávist k Spojeným státům – zkorumpované, bombastické, paralyzující a dusivé politické entitě – musí panovat napříč Třetím světem – a také mezi myslící menšinou na Západě.

Na základě tohoto lze předpokládat, že za útoky v New Yorku a Washingtonu stojí aktivisté z Třetího světa. Tito lidé vedou zoufalý boj o svoji vlast a víru proti nepřemožitelnému, gigantickému nepříteli – podobně jako Finové za **Zimní války**. Nehledě na to, jak cizí jejich náboženství nebo kultura může být, zasluhují si bezesporu všechny naše sympatie. Opozice uvnitř Spojených států je rovněž velká. Například **Unabomber**: s jeho plánovaným, pečlivým modelem alternativního uspořádání společnosti se mohla finská veřejnost seznámit prostřednictvím překladu jeho manifestu. Nicméně domácí opozice v USA však bude mít těžko energii a schopnosti provést operaci, které jsme byli svědky v New Yorku. Schopnost, způsobilost a odvaha za tímto útokem šokovala dokonce i západní vojenské experty (kteří přitom tuto akci veřejně odsoudili). Pátrání po „pachatelích“ se nyní v USA změnilo ve frašku. Pitomec, který byl na základě podivných machinací jmenován prezidentem, nazval ve svém prvním prohlášení tyto piloty kamikaze „zbabělci“. Později prohlásil, že tato záležitost již není o teroru, ale o válce – válce mezi Spojenými státy, s jejich 250 miliony obyvatel a soukromou osobou, šejkem z Blízkého východu, nepochybně obdařeným odvahou a pevným odhodláním, který musí „být chycen živý či mrtvý“. Tento jedinec najmul velkou skupinu bláznů, aby spáchali tuto obrovskou krutost (což je jediný způsob, kterému Bush rozumí).

Konání malého Finska rovněž hraničí s fraškou, kdy po útocích v USA vyhlásilo vyjímecný stav na svých hranicích. Ze skromných začátků se mohou zrodit velké věci. Napadá mě, jak po útocích německé Frakce Rudé armády, byly mobilizovány velké policejní síly v Laponsku při pátrání po mladém německém občanovi. Později se ukázalo, že šlo o studenta na výletu.

Co se týká naší země, chtěl bych jen podotknout: bylo by žádoucí, alespoň pro ty, kdo idealizují naši Zimní válku, přestat být pokrytecký co se týče násilí celkově.

Člověk by měl mít na paměti, že rozdíl mezi teroristou a bojovníkem za svobodu je jen záležitostí úhlu pohledu. Vše závisí na pozorovateli a na verdiktu historie. Jedním z jasných příkladů mohou být finští vojáci, kteří násilně povstali proti legitimní vládě. Tito vojáci dostali výcvik v cizích zemích, přesně jako palestinské guerillové skupiny, které provedly útok na

olympiádě v Mnichově, nebo Rudí v Itálii a Německu (autor zde má na mysli Frakci Rudé armády a Rudé brigády – pozn. DP). Jak víme, byli vycvičeni v Jižním Jemenu a Libanonu. Někteří z těchto pěšáků byli ztřeštění dobrodruzi, jiní fanatictí patrioti. Pokud by naše občanská válka skončila jinak, mohli být bez problému označeni za teroristy.

Avšak represivní opatření prováděná USA vůči ostatním kulturám a národům nepatří mezi nejhorší z katastrof. Nejzávažnějším důsledkem americké nadřazenosti je její vedoucí pozice, kterou tento stát získal jako kolébka a motor globálního ekonomického růstu. Neomezený ekonomický růst znásilňuje přírodu, vykořisťuje přírodní zdroje zemí, oceánů a nebe. Co teď zůstává, je Otec, Syn a Duch svatý – nebo radši Dolar, Ekonomický růst a Tržní ekonomika. Dva Bohové se střetli v New Yorku: Alláh a Dolar. Služebníci Alláha obětovali životy své a životy pár učedníků Dolaru. Cílem služebníků tržní ekonomiky je zavraždit veškeré Tvorstvo a lidstvo jak jen nejrychleji to půjde. Hlubinní ekologové a ochránci života, strážci kontinuity života, by jistě zvolili Alláha když by šlo do tuhého.

V dané situaci byly věže Světového obchodního centra nejlepším cílem mezi všemi budovami na celém světě, jak symbolicky, tak i konkrétně. Byla to vynikající, skvělá volba.

Bez ohledu na to, jak velká byla radost, která následovala po této trefě do černého, se brzy začaly objevovat otázky: jaké budou dlouhodobé následky tohoto útoku? Ačkoli velké ztráty na lidských životech jsou vždy pozitivními příhodami ve světle populační exploze, pár tisíc lidských životů není nic – i když kvalita předčila kvantitu. V jiných ohledech to vypadá, že incident má v tuto chvíli skutečně významnou odezvu. Ekonomický růst prudce klesá – alespoň do jisté míry. Letecký provoz, nejhorší způsob dopravy, se snižuje. Zahraniční obchod zpomaluje. Destruktivní turismus a nadnárodní korporace mají ztížené podmínky pro rozvoj. Neustálý dozor a policejní akce jsou vždy překážkou nezřízenému obchodnění. Všechny incidenty tohoto druhu dávají přírodě čas navíc.

Nemilosrdné zákony života vždy prokáží, že optimismus není ničím podložen. Bude tomu tak i při této příležitosti?

Článek Pentti Linkoly původně vyšel ve finském magazínu **Elonkehä** dne 26. září 2001. Překlad pochází z anglické verze **Bull's Eye** na stránkách Counter-Currents Publishing.